

СТАНІСЛАВ ШЕВЧЕНКО

ПІД СУЗІР'ЯМ
ПАСІКИ

м. Броварі
«Українська ідея»
2011

ББК 84.4УКР6
Ш37

У цій книжці відомого українського поета вміщені нові поезії, а також ті, що не ввійшли до попередніх збірок.

Здебільшого це філософська, інтимна, медитативно-пейзажна лірика, афористичні мініатюри.

Поетичні цикли книжки сплітають у вінок тем проблеми сучасності, актуальні пошуки істини у царині духовності, відтворюють єдність людського духу з сьогоднішнім, несуть внутрішнє світло душі та вражають розумінням.

Обкладинка і гравюри
народного художника України
МИКОЛИ СТРАТІЛАТА

Щира подяка керівнику Івано-Франківського осередку товариства «Чернігівське земляцтво» в Києві
Миколі Вошевському
за сприяння у виданні цієї книжки.

ISBN 966-2928-08-12

© Станіслав Шевченко, 2011
© Микола Стратілат, 2011

СВІТ Є – І ВСЕ!

ПОЧАТОК СВІТУ

Золотий запас мовчання
Ще лежить в скарбницях тиші
На небесних узбережжях
Неозначеного часу.

Сяють золоті фламінго
І піонії вулканів.
Світ чекає на зачаття!

Золотий запас мовчання –
В нерозгойданих ще хвилях,
В нерозгаданому плині
Неозначеного часу.

Вічна тиша – вічна мати
Відчуває подих Бога.
Світ чекає на зачаття!

ЧАША ЛЮДСТВА

Бог, зробивши заміс
Із небесної сині,
На гончарному крузі
Свого Зодіаку
Диво-чашу зліпив,
Обпаливши сонцями
Тридев'ятого космосу,
І ту чашу наповнив
Золотим еліксіром
Недосяжного щастя.

ЗМАГАННЯ ЗА ДУШУ

Змагаються, кажуть, за душу
Водночас і янгол, і чорт.
Ймовірно, це визнати мушу,
І всесвіт – як тенісний корт:

Космічна ракета – ракетка,
Супутник – мов тенісний м'яч.
На м'яч навіть схожа планета...
Хто ж грає, і хто є глядач?

НА СТИКАХ

Задивлене людство
в історії люстро.

Проблеми на стику
душі та інстинкту.

Йде битва на стиках
жорстока, велика.

У ній перемога
То чорта, то Бога.

НАШ СВІТ

Світ – політична студія,
Світ – потопу прелюдія:

Повсюдно словесні повені,
Та істини – запломбовані!

Минуле у потойбічності.
Сучасне у потай-бічності.

КОСМІЧНИЙ МЕТЕЛИК

Людство все ще
схоже на гусінь,
що в'їлась
в яблуко планети.

Людство все ще
схоже на гусінь,
хоч народило вже
космічного метелика.

ЛЮДСЬКА ЦІКАВІСТЬ

Неначе в озонові діри,
війнув у поезію
холод космічний.
Приходять поети
не душі зцілити –
заплутати сенси,
маскуючи сірість.

Цікавість людська полетіла
на телеекранне світіння,
немов одноденка-метелик
на полум'я ватри.

КАТАСТРОФИ

Ми всі розвішуємо вуха,
Як нам віщують катастрофи
З кінцями світу і потопи.
Оце приманка, ну й макуха!

Придбати хочете ковчеги?
Ажіотажний попит націй?
Тоді записуйтеся у черги,
Купуйте їх у корпорацій!

А Бог мовчить про те віками,
Коли небес він згорне шати.
То ж краще світлими думками
Буття щоденне обрамляти.

Мене садів чарує розквіт
І вічний зоряний засів.
Мене хвилює досі лоскіт
М'яких жіночих голосів,
Вітрило біле у тумані
І риска горизонту там,
Де щось невидиме на грані
Стоїть між смертю і життям.

СЕНС ЖИТТЯ

Своє серцебиття
Я розгадати зміг.
У чому сенс життя,
Нарешті зрозумів.

Із крапельок роси –
Майбутні всі дощі.
З любові та краси –
Безсмертя для душі.

Енергія з вогню –
То ж не ловімо дим!
Тепер я це збагнув,
Хоча й не молодим.

У чому сенс життя?
Я відповім усім:
І сенс його, й мета:
Любов, Вітчизна, дім.

СВІТ Є – І ВСЕ!

Кажуть,
світ почався
з точки надгустої маси.
Світ є – і все!
Від Бога і Слова,
від бруньки і квітки
до останньої жменьки землі,
що хтось кине
комусь у могилу...
З чого почався цей світ –
не дано нам пізнати.
Лиш хочу збагнути:
існує навіщо?

Світло хвилями хвилі несе
І фотонами-бризками грає,
Де Усе – переходить в усе,
Мов намисто, зірки розкидає.

Де Усе переходить в усе –
Невідомість пливе нескінченна.
Думка сиві туманності ссе...
Чи душа там щаслива, смиренна?

Цей світ прекрасний і безмежний
Нам ні продати, ні купити,
Лиш можна кров'ю померезити,
І потом рясно покропити.

Його ще можна поторкати,
Та дотики стирає час.
Цей світ безмежний і прекрасний
Спокійно проживе без нас.

У ЦАРСТВІ ЮНОСТІ

ЗОЛОТА МЕЛОДІЯ

Мов душі історія,
Золота мелодія – вічності мотив –
та, яку любив.
Що ж це за іронія?
Зникла та мелодія, Серед безліч справ
наче хтось украв.
Та не видно злодія,
Золота мелодія – сонце лиш сія.
молодість моя.

ІСКРИНКА

Немов осіннє листя на осиці,
Майбутнє все висить на волосинці,
Бо ми звичайні люди, не провидці,
І світла ще не бачимо в іскринці.
Незбутнє часто небезпечно манить,
Кипуча пристрасть голову туманить,
А дівчинка, яку чекав у класі,
Зникає тихо в просторі та часі.
Вона твоя незбутня половинка,
Твого кохання першого іскринка.

ГРА У КВАЧА

Мов бачу ті роки
Я крізь черемхи віти:
Ми ще не юнаки,
Але уже й не діти.

Ми гралися в квача!
Спішив його віддати,
А ти, прудке дівча,
Гайда тоді – втікати!

Торкнувся до грудей
Я зопалу, раптово...
Не піднімав очей,
Чекав на гнівне слово.

Та лиш тремтливий сміх
Ураз мене збентежив.
Сказати щось – не смів,
Як зникла – не простежив.

Все згадую ту гру,
Чому? – і сам не знаю –
Той тихий плескіт рук,
Оту снагу розмаю.

КОНВАЛІЇ

Я ніс тобі конвалії
Із лісу край села.
І біла їх канва мені
Життя переплела.

Ніс теплими стежинами,
Де сіяні жита.
Не стала ти дружиною –
Так склалося життя.

Пройшла хмільними зливами
Та юність золота.
Були ми там щасливими –
Про це шумлять жита.

ЕПІЛОГ ДО ШКІЛЬНОГО КОХННЯ

Н. П.

Нас розлучили тихі видноколи
Квітучої далекої весни.
Мені вже не розкажеш ти ніколи
Свої дівочі незвичайні сни.

Ніколи не зустрінешся раптово
У суєті моїх бентежних днів.
Не буду вже роздмухувати словом
Іскринки наших юних почуттів.

Нехай ні ностальгія, ні тривога
Не линуть до травневих наших літ.
І першого роману епілогом
Кладу тобі я цих поезій квіт.

НА СТЕПОВОМУ ОБРІЇ

Крутив я колись перевесла,
В'язав променисті снопи.
Занурити руки, як весла,
У хвилі пшениці любив.

Я вірив: майбутнє – чудесне,
І щастю не буде кінця.
Обручки – немов перевесла –
Єднатимуть наші серця.

На обрії марево тане
У відсвітах шкорт золотих...
Там двоє стоять тонкостанних,
Та це вже не я і не ти.

ВЕСНЯНИЙ СВІТ ЮНОСТІ

Високий світ незганьбленої пристрасі,
Квітучий чуб черемхового бога,
Легких розлук такі солодкі прикроші
І зустрічі ласкавої знемога.

Кружляють ельфи – неземні створіння –
У снах досвітніх, в луговім тумані.
Святе блаженство і святе невміння
В розмові пальців, голосів мовчанні.

ІСКРИ РОДИННОГО ВОГНИЩА

МЕДОВЕ ДИТИНСТВО

Мое дитинство пахло медом,
Як перший з квітів сплетений вінок.
Там пасіка під синім сьомим небом,
Там кожний вулик – дивний теремок.

Хотілось бути в сонячній потоці,
Як бджілка на вишневих пелюстках,
Тож лінувавсь я трохи – на уроці
Мед мудрості збирати у книжках.

Секунди відлітали, наче бджоли,
Роки – немов лелеки чи орли.
Всі весни схожі, тільки нам ніколи
Не стати вже такими, як були.

Що ми, земляни, родом з Фаєтону*,
Нам шелестять легенди сторінки.
Мое ж дитинство, впевнений у тому, –
В сузір'ї Пасіки!

* Є припущення, що у Сонячній системі існувала планета Фаєтон, населена розумними істотами.

«НЕПЕРСПЕКТИВНА» ЗОНА

Моє село – «неперспективна» зона,
Господар тут хороший тільки ліс:
Грибів запаси має він бездонні –
Як фокусник, їх ставить з-за куліс.

Лелека ще тягає, мов пінцетом,
Всіх жабок з пересохлого ставка.
Немов князівна, трав'яним корсетом
Тугіше затягнулася ріка.

Тут ферма світить ребрами сухими –
Не пощастило їй на заповіт.
Лиш люди залишилися такими,
Яких я знав, любив багато літ.

Сусіди вже помітно постаріли,
Та в поглядах є лагідність легка,
Мов спогадами душі відігріли,
І байдуже, зима іде яка...

Вкраїна теж – «неперспективна» зона
Там, де поля послули в бур'яні?!
Яких іще потрібно нам законів,
Яких іще спіткань на кружині?

«Проте у нас, – повсюдно гордимось, –
Чорноземів третина світових».
Чи ми самі із себе сміємося,
Чи це у нас від самогону звих?

Планета теж – «неперспективна» зона
В забрудненні, у маєві тривоги?
Сльоза з висот скотилася солоня –
Заплакав, може, янгол, може, Бог...

У ЛІСІ

Пахне полуницями, грибами і живицею.
На верхівках сосон прилягли вітри.
Бір вічнозелений платить нам сторицею
За міську спеку літньої пори.

Віти – їжачками. Шишки в них сховалися.
Вже лоскочуть шию ніжки комашні...
Ми букетом запахів щедро причащалися,
На галяві слухали коників пісні.

Маслюки в картузиках – гралися у жмурки
І від нас ховалися у торішній лист.
Долинали дятла рівномірні стуки,
Мов майстри будівлю лагодить взялись.

Не стогнало небо, літаком стривожене,
Блискали під сонцем тільки ластівки.
І бальзамом тиші серце заворожене
Світ любило, наче в молоді роки.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО СЕЛА

Хай не буде машин попутних –
Тільки б зорям летіть навкіс!
Рух у небі такий могутній,
Хоч сідай на Великий Віз.

Скоро, скоро дійду до хати,
Засріблиться лезо ріки.
І думки піднялись крилаті –
Хоч сідай на свої думки!

Мов якісь відцентрові сили
Знов несуть мене до села,
Де моя батьківщина мила,
Найдорожча, хоча й мала.

Утік я від залюдненого міста –
Тут світ сільський, мов музика троїста.

Як хочу я розспіваного лісу! –
В нім Синій Птах, що снівся
Метерлінку.

Занурюся у світ свого дитинства,
Де соловейко вчиться на артиста.

У БАТЬКІВСЬКІЙ ХАТІ

Білою глиною мазали хату:
Вік ювілейний у неї – сто літ!
Згадую стріху з соломи, крилату,
Що ластів'ят виряджала в політ.

Потім прикрасила дах черепиця –
Хата її одягла, мов бриля.
Хата-вродливиця, хата-вдовиця...
Вірним господарям – пухом земля.

Пічко моя дорога, не модерна,
Борщику в горщику нам навари!
Давня зола в ній і темінь печерна –
Хата журилася всі вечори.

Нині ж весела! В чеканні вечері
Ми порядкуємо тут з рогачем.
Газові плити, повірте, нікчемні
Поряд із предків живильним вогнем!

Сяйво зірок над селом не зрівняти
З тими, що світять у небі міським.
Стіни побілені рідної хати
Серцю дорожчі, ніж в Києві дім.

У МІСТЕЧКУ ІЧНЯ

Знов до тебе навітуюсь, Ічне:
До твоїх ластівок на дротах,
По небес просвітління магічне
І по спогади в пізніх літах...

Буду мріяти в затишку вулиць,
Серед стиглих, у квітах, садів,
А на ярмарку серцем розчулюсь
Від уміння твоїх гончарів.

Ічне! Мартоса ти колисала,
І Васильченка, і Чумака.
Про любов їхню вербам шептала
Наша Іченька, чиста ріка.

Протікає вона через Грабів –
Те село, де мій батьківський дім...
Де ж у ній паперовий кораблик,
Що пустив я в дитинстві своїм?

СЕЛО ЧЕРВОНЕ

Покотили село всім кагалом на злом,
Ще й утерли фальшиву сльозу за селом.

Про село написали вже віршів – томи,
Хоч із сіл сорок років тікаємо ми.

Ми помпезно козацький свій славимо рід,
Та на скромність і вірність – у нас недорід:

Не у плавні тікаємо ми, не на Січ –
До кар'єри, до теплих квартир, ясна річ.

Ми полова лише, не козацьке зерно,
Бо ламають село, але нам все одно.

Завойовує землю будяк і пирій.
Ми край рідний, земляче, вже зрадили свій!

Розглядаємо знімки: «Який краєвид!» –
А із тисячі сіл – сотні вже атлантид.

Тихо плинуть вони на історії дно...
А кому про них дбати? Усім все одно!

Каже жінка, яка пам'ятає війну:
«Як помру, хто нестиме – печалюсь – труну?».

Струхнявіли підвалини, валиться піч,
Виє вірний собака у зоряну ніч.

ЛАСТІВКИ НА АНТЕНАХ

У клопотах цілоденних,
Здивований, подивись:
Вже ластівки на антенах!
(Були у стріхах колись).

Під час картоплі збирання
Для роздумів розігнись:
Це ж, може, зграйка остання
Ось-ось відлетить кудись.

Хоч ластівки неписьменні –
Читають знаки зірок.
Останні вісті з антени
Вивчають, наче урок.

В свого пташиного бога
Не просять вони щедрот:
Щасливою лиш дорога
Була б до теплих широт!

А там тайфуни, конфлікти,
Багато грізних прикмет.
Чи властяться їм долетіти,
Чи кулі не спинять лет?

Проявимо нашу чулість
Хоч на хвилину одну:
Помолимось, щоб вернулись,
Бо хто ж відкриє весну?

БАЛАДА ПРО СЕЛЯНКУ

Їй здавалося, тіні важкі поповзли по кімнаті,
Невблаганний вогонь розгортався, під серцем палив.
«Сину, йди-но сюди», – тихо-тихо покликала мати,
І під горло клубок підкотився гіркий, мов полин.

А сусіди стояли пригнічені, знявши кашкети,
Знали: небом останнім їй стеля ота навісна...
Пригадалося, як лютували вогненні замети,
У яких залишилась її тридцять шоста весна.

Вечоріло. Зоріло. Аж кров захолола у жилах,
Як заграва тремтяча шибки освітила в хатах.
Вона першою двері на фермі тоді відчинила,
Раптом кроква палаюча світ похитнула в очах...

Залишала турботи шоденні і підлітка-сина,
Щоб ростив сад і жито на рідній поліській землі.
Засинала навіки: вродлива, ще навіть не сива,
Із сльозою синівською на захололім чолі.

І не знала, не відала те, що міне десять років –
І тонутиме ферма нова в будяках, лободі,
І сусіди на дрова дубові пилятимуть крокви.
Якби знала, що все на пропаше, – чи бігла б тоді?

Син її по світах заробітку шукає та долі,
В самознищеннях сіл крижана залягла таїна.
Хто їх нині рятує? У моді лиш скептиків ролі.
А та жінка – побігла! Її біжить в нашу совість вона.

КНИЖКОВИЙ ГОЛОД

На шастя – в дитинстві,
з'явившись на світ в сорок сьомім,
я знав більше голод книжковий.
І бібліотекар колись дратівливо
давав мені книги товсті та серйозні,
щоб рідше приходив,
бо в нього або косовиця,
або отелилась корова,
чи дерті йому із колгоспу
тоді обіцяли привезти,
а я тут стовбичу – ще гірше –
присяду, гортаю газети.
Тож Хемінгуей читав я
в четвертому класі.
На класику ту зарубіжну
дивився учитель крізь пальці...

На жаль, я не жив у дитинстві
його «тогоденням»
і мало навчився того,
що пізніше стає у пригоді,
бо жив я майбутнім – незбутнім,
яке і тепер не згодилось.

ДИВИСЬ, НАРОДЕ

Дивись, народе, як струмує рунь!
Чому ж не все збираєш те, що сієш?
У тебе стільки барв і стільки струн,
В історії про тебе стільки лун,
А хтось торочить – жити ще не вмієш!

О, є майстри перекрутити суть! –
Це українці в праці недолугі?
Не ті, що сіють, – скошене беруть,
Не ті живуть заможнo, що – при плузі...

І за кермо хапаються не ті,
Що знають правила, як рухатися в часі.
Роди ж дітей в щасливому житті,
Відроджуйся, як фенікс, у нещасті.

Незримі іскри від єднання слів
Хай нам освітять віші заповіді,
Аби, нарешті, кожен зрозумів,
Що в єдності повинні жити діти.

А вибух від розщеплених єднань
І землю, й душу може потрясати.
Серед усіх в житті потрібних знань –
Це, може, найважливіше нам знати.

ВІДРОДЖЕННЯ ПРИРОДИ

Олі

У березні біліють берізки особливо,
Коли старого снігу вже і в ямках нема.
Як серце, ніжна брунька відкриється тремтливо.
Веде в тепло нас березень, немов любов сама.

І голубіють води, і даленіють гуси –
Натомлені й щасливі, у рідний край летять.
Цей час такий багатий на зваби і спокуси –
Відродження природи незмірна благодать!

Під зорями України, за птахами отими,
У світі березневім з'явилась, доню, ти...
Собі гніздо делеки на яворі мостили
І нам крильми махали – на щастя! – з висоти.

НА ПОРОЗІ СВОГО ДИТИНСТВА

По обніжках ночей сновидіння пливуть найсолодші –
На світанні у росах купається рідне село...
Вже онуки міські виглядають з балконів і лоджій,
Та з сільського порога видніше навколо було...

Садом трохи пройду, на піщаному пагорбі стану,
Бачу: небо злилося із житом – його колоски,
Як торкнуся – шорсткі, а погляну – такі тонкостанні!
І від поля до річки, затим, я біжу навпрошки...

Я вернувсь на дитинства поріг, та відчуті не в змозі
Все буяння життя, що було у хлопчині малім.
Знов на тому ж порозі, а наче я все у дорозі,
І не тут, і не там, а між зорями рідний мій дім.

УДВОХ І НА САМОТІ

МРІЙНИЙ ГОЛОСІВ

Катав я в Голосієві на санях
Студентку із філфаку... Поміж тим,
її, тоді невправні ще, писання
Мені письмом здавалися святим.

Із гірки ми спускались у завії,
Де сміх, де гомін чувся голосний...
Такий і досі мрійний Голосієв,
І тільки спуск у юність – неземний.

КІНО

Я запросив тебе в кіно.
Його магічна сила – вічна.
В далекі мандри понесе
Нас загадкова кінострічка.

Усміхнений, несучи квітки,
Неначе перепустки в щастя.
Існуємо лиш я і ти,
І фільм, як вірності причастя.

Тут хвиля радості стрімка,
Припливи ніжної печалі.
Руки торкається рука
В затемненім високім залі.

Як любо милуватись нам
Зірками світу на екрані!
Плескали цим кінозіркам
Венеція, Париж і Канни.

У ЧЕКАННІ ВЕСНИ

Н. Ш.

Я весною принесу
Червонії маки.
Принесу лугів росу
На листочках м'яти.
А мені твої вуста
Будуть пелюстками,
І довіра золота
Виросте між нами.

Та у цей зимовий день,
Доки сніг не зійде,
Не знайти в полях ніде
Приворотне зілля,
І несучи тобі тепло
В сонячному слові.
В нім надій моїх стебло
Й пелюстки любові.

1970

ПІЗНЕ КОХАННЯ

Збудоване все рушиться любов'ю,
Чужий за свій стає ріднішим дім,
Коли вона захопиться тобою,
Чи ти спасешся досвідом своїм?

А що любов устигне збудувати,
Коли у літні стукає серця,
Коли вже круглі ювілейні дати
Й роки твої срібляться з-під вінця?

Щасливий той, хто все встигає вчасно,
Шал юності не переходить в жаль.
А той, хто пізно покохав, – нещасний?
Звичайно ж, ні, кохання – Божий дар!

36

У КАВ'ЯРНІ

Окріп почуття був надто крутий –
Вуста обпалив і дістав до серця,
Весняного сонця диск золотий
На київські схили зіперся.

Пили ми в кав'ярні не каву, а чай,
Було це для кельнера дивним.
Наврочив розлуку я словом «прошай»,
Що жартом було швидкоплинним.

З ламких крижинок –
сльозинки ніжності,
З мовчань зимових –
пташиний спів.

Колись і ми жили на суміжності
Двох – що розходяться – світів.

Шептали: «Треба жити для вірності,
Бо не дано ж нам кілька життів...».
А нам з крижинок – сльозинки ніжності,
З мовчань зимових – пташиний спів.

Пішла розлука наша вокзалами:
Хоч не забули ми ніжних слів,
Жаль, про кохання не все сказали ми
Двох – що розходяться – світів.

37

СОН ПРО ЗАКОХАНИХ

Де пахли рожеві троянди
І море синіло здалеку,
Струнка і вродлива троянка
Всміхалася мужньому греку.

Іще не було «Іліади»,
Не чув ще ніхто про Гомера,
Де пахли рожеві троянди,
Де крила любов розпростерла.

І птахи оливного саду
Злетілися пошебетати...
Та раптом з'явилась Кассандра
І там почала віщувати,

Що буде війна десять років
І спалена, знищена Троя.
За шумом нагірних потоків
Впадуть ламентачії горя.

Покраяні будуть народи,
Розлучені сім'ї навіки.
Піднімуться високо води,
Кружлятимуть низько шуліки....

Світилися закохані щастям,
І лиш дивувалися безжурно:
Є ж воїни мужні на чатах,
І місто оточене муром!...

Кассандрі ніхто не повірив,
Тому не лишилося Трої...
І навіть Гомер не повідав,
Як ніжно кохалися двоє...

ВИБІР

Перша жінка – волосся світле,
Друга жінка – волосся темне.
І гіркотно бажання квітне,
Мов прокляття твоє щоденне.

Мов земні полюси магнітні,
А між ними чуттєве поле.
І обидві – неначе рідні,
З обома є розлука болем.

До прозріння чи до абсурду
Це вагання в тобі триває?
Не тягни до страшного суду,
Що у власній душі буває.

У ШКАТУЛЦІ РАЙДУГИ

Я ще приїду, рідна, сюди,
Як буде співно-зелено всюди.
І буде повінь сонця й води,
Але таких почуттів не буде.

Я ще приїду, рідна, сюди,
Але крайнебо вже буде інше.
І скаже інша комусь: «Знайди
В шкатулці райдуги наш промінчик».

КРІЗЬ ВТРАТИ

Скільки втрат лягло мені на плечі,
Скільки мрій розвіяла блакить?
Рахувати, певно, недоречно –
Ще й сльоза на віях забринить...

Меншає на цьому світі друзів,
Часом голос недруга гримить.
Дивне ж серце, наче пташка в лузі,
Прославляє кожну Божу мить.

СУМ'ЯТТЯ

Стаєш розгубленим, чужим,
Замисленим, незрозумілим,
Мов перетворюєшся в дим
Чи опадаєш снігом білим...

Чомусь ображеним стаєш,
Але в тобі немає гніву,
Й дитинним серцем ждеш і ждеш
Земну ту вигадану діву.

САМОТНІСТЬ

Ще не чути нікого,
Ще не сталося нічого,
Чому ж на віях – волога,
Чому є в серці тривога?

Жовтень із листопадом
Приходять у спогад – садом.
І жаль мерехтить незмінний,
І дощ дріботить осінній.

Ще не чути нікого,
Ще не сталося нічого.
Тиша лиш за порогом
І місяць у шибці – рогом.

Впаду я на зелену травку,
Як планер, мрію запусчу,
А ще набридливу мурашку
Не заважати попрошу.

Тебе ж не буду я просити:
"Прийди, жагу мою утиш!"
Утишить дощ, крізь Боже сито,
Із нерозгаданих узвиш.

Став я тишею обезболений,
Сам собі, колишній, наснивсь:
Наче я, стрімкий і неголений,
То під гору йду, то униз,
І пригоди шукають очі,
І бажання в мені росте,
Різні зваби серце морочать,
Білий пух у вічі мете,
І снага пружинить у кроці,
І зашкалюють почуття...
А тепер стою на толоці
Вже пошарпаного життя.
І пливу, наче тихі води,
Хвилі дум у всесвіт жену.

Для модерну – я вийшов з моди,
Та пізнав сердець глибину.

Відходить дороге лице у тїнь,
У зморшки, а колись вас хвилювало.
Відходить осїнь золота у тїнь,
І квіту, і плодів – як не бувало.

Приходить дороге лице у сон,
Але, на жаль, зникає до світання.
Той самий плід не вернеться до крон,
Те саме не повернеться кохання.

НІЧНИЙ МЕТЕЛИК

Нічний метелик шелестів
До мене довго із пїтьми,
Немов повідати хотів,
Які тепер самотні ми.

По шибці вусиком водив,
Напевне, щось таємне знав.
Туман здавався золотим,
Бо повнивсь місяць... квітнув сад...

Я слухав шелест весняний,
Мені здавалося в ту мить,
Що крильцями у парі з ним
Зоря небесна шелестить.

У ГОРОСКОПІЧНІЙ ФЕЕРІЇ

У гороскопі любиш ти «копання»,
Чекаєш знову на кохання знак.
Твоє сузір'я – юна Діва... Панна,
Яка напівлягла на Зодіак.

Наївні очі світяться натхненно.
Ох, ця передзаміжня суєта!
Ти ще не встигла звідати, напевно,
Яка удвох буває самота.

Хоч ти така приваблива у джинсах,
Все ж на обранця не плекай надій –
Він і з тією панною не вжився,
Яку за нього сватав Водолій.

Здивована, сидиш над гороскопом –
Така пилюка зоряна в цей час!
То в небі, несподівано, галопом
Промчався мій відв'язаний Пегас.

У ПЛИНІ ЛІТ

Уривки снів, ламких, неначе крига,
Любов коротка, мов травнева ніч,
І, мимоволі, від любові кривда,
І зіткані роки із протиріч –

Усе не так повернеться на коло,
Усе не так закрутиться в спіраль,
Як в юності, коли жага навколо...
Дивлюся в люстро – споглядаю жаль:

На голові все менше волосинок,
Немов антен у той чуттєвий світ,
Де стільки було трепету косинок,
Де стільки квіту падало із віт!

Дивлюся в небо... Відстані лелечі
Для себе множу на новий масштаб.
Осіньні листя падає на плечі,
Не меншає проте бажань і зваб.

ПЛИВУТЬ ЛІТА

Я довго був безжурно-молодим,
До юності рівняв себе зухвало,
На світ багато віршів народив,
Незбутнього у них було чимало.

Ішов, немов по мокрому піску,
У шторм життя, в його чуттєві хвили.
Любив гірську мандрівку нелегку,
Був на вершині сил, а не на схилі.

Дух бунтував, як був у мене вибір,
І очамріло мерехтіли дні.
Та вже роки відносять в інший вимір,
Минулися всі витівки чудні.

Земля забула тінь мою під кленом,
Під шелестінням віт – плетіння рук.
Це все на знімку є в альбомі в мене,
Лиш серця не зберіг щасливий стук.

Його кардіограми, все ж, відбиті
У ритмі тих написаних рядків,
Яких жінки, в сивини оповиті,
Вже не ховають від чоловіків.

Дивлюся на підпалені краї
Листків, що дуб осінній тихо ронить,
І музу жду. Чому нема її?
Вона одна ще творчістю боронить.

ДО ЧОЛОВІКА

Як стане смутно, знову молодиця
Веде розмову нібито здаля:
«Звів яблуню на пси, стоїть, немов кислиця,
Тому що не обпилював гілля:

Вона вся здичавіла, погустіла,
І яблука – не більші вже від слив».
Та й змовкла... Дорікнути не схотіла,
Чому її плодами обділив.

УВЕЧЕРІ, ВНОЧІ, НА СВІТАНКУ

Тебе обняти ніжно напівсонну,
На спині розстебнути чорне плаття,
Зануритись у ніченьку бездонну,
У лагідність любовного розп'яття,
Ліниво встати, відхилить фіранку,
Побачити, що чорне стало білим,
Узяти в жменю перший сніг на ганку,
До сонця потягнутися всім тілом.

ШАРФИК

Т. Б.

Вибирала нитки на светер,
В них – від рук твоїх – почуття:
І хоч я рвучкий, наче вітер,
Поєднались наші життя.

Ти зв'язала з ниток тих шарфик –
І як шию він обів'є,
Відчуваю у ньому чари,
Аж тепліє серце моє.

Теплий, теплий тепер мій голос,
Хоч зима стоїть крижана,
Не страшний цей морозний холод:
Я не сам, і ти не одна.

Тепло-тепло іти від тебе,
Тепло грудям, тепло сльозам.
Дарував тобі зорі й небо,
А чи радість земну я дам?

Дати б щастя, не тільки спогад,
Й долю ту, що хочеш сама...
Коли холод, коли тривога,
Ніжно шарфик твій обніма.

У МЕГАПОЛІСІ

СЯЙВО КИЄВА

Хтось величає Львів:

«Де західна столиця»,

Комусь ночами Харків – столиця сходу – сниться.

Я ж коренем завдячую соборному північному,
Ще від часів Бояна, Чернігову магічному.

Пишаюся Черніговом – північною столицею,
Могутнім братом Києва, з Десни кришталеводицею.

Чернігів, Харків, Львів з Одесою південною –
Всі до столиці горнутья турботою щоденною,

До Києва величного, у всьому світі знаного, –
В нім сяйво від хреста Андрія Первозванного.

З ПІДРУЧНИКОМ ФІЗИКИ

Наука відкрила нейтрино –

Частинку земного тяжіння.

Воно пролітає нестримно

Зірок світлові володіння.

А сонце відкрило ромашку,

Промінням її окропивши,

Й поставило жовту печатку,

Тендітні пелюстки скріпивши.

Від квіту в очах мерехтіло,

Не став я підручник читати.

Мені про любов закортіло

Ромашку в саду запитати!

КУЛЬТУРА

Коли в багатьох вже розшарпані нерви
І безлад моральний, – чекайте на кризу.
Рятує ж – культура, яка неперервна,
Яка ще не знищена в точках розриву.

Лише в неперервності сила розвою –
І без революцій та їхніх ерзаців.
Хай буде техаське – нащадкам ковбоїв,
А Хортиця буде – нащадкам козацьким.

СЛАВІСТИ

Ю. Л. Булаховській

Славісти люблять не славу,
До слова у них любов.
Славісти – наші солісти
В ансамблі слов'янських мов.

Славісти – славлять державу,
Бо мова – перша з основ.
Нам кажуть: «Мову лелійте! –
Це думки і плоть, і кров».

СПІ ЧАСУ

Хотів я час вловити,
Та час мене вже ловить:
Із сіті срібні ниті
Заплів мені у брови.

Косметикою хоче
Спинити час красуня,
Та посмутніли очі:
Всі намагання – все!

Аж за очей два моря
Час верші закидає,
І вислизнуть не можна –
Волочить, не пускає!

Не спинить ні письменство,
Ні золото й сапфіри,
І навіть духовенство,
Що в просвітлінні віри.

У цю химерну еру,
У невблаганні дати
Найважче мільйонеру –
В багатстві помирати.

ДИСКУСІЯ

– Для людства необхідні процеси пізнання,
хоч треба в таємниці тримати результат,
загрозливий для нашого земного існування.
Не треба легковажити: новий печальний факт –
суцільна ейфорія тепер від клонування!

– Мільйони душ бажають в нові тіла вселитись,
хоча до цього, згоджусь, багато є питань,
та мріють душі ті кохатись, веселитись:
клубочаться в ефірі, де між світами – грань.
Це, може, виправдовує початки клонувань?!

ЧОМУ?

Чому знов наші помилки,
Здебільшого, ті самі?
Чому знов наші висновки,
Здебільшого, невтішні?
Хизуємося мудрістю,
Зітхаємо, що грішні,
Що стільки є акторів
У корупційній драмі.

Волам судилось мукати,
А нам усе «чомукати».

ОМАНЛИВИЙ СПОКІЙ

Раніше на роботі я «згорав»
І ображався на якусь інстанцію,
Але подумав – від щоденних справ
Потрібно мати теж якусь дистанцію,
Бо не за мить творив цей світ і Бог,
А цілий тиждень був у нього в плані.
Тому сиджу собі, неначе йог,
І, сплівши ноги, кайф ловлю в нірвані.

Замріявся: «Колись... коли б... якби»,
Повідкидавши роздуми злиденні.
Кажу собі: «Ще вистачить доби
Набити гুলі в цьому сьогодні».
Не переймаюсь, що колись було,
Не клопочуся, що за нами – туга...

І раптом бачу – поруч мене зло
Знов крутить світом, наче центрифуга!

СУПЕРСУЧАСНЕ

Багато проповідників у хаосі,
немає провідників у епосі!
Навіть напівпровідники
в електроніці
замінені на мікросхеми.
(А які схеми
в економіці –
це роздум для іншої теми).

Немає провідників –
буду слухати проповідників
аж до нових віників,
бо на носі зима,
а провідників
нема й нема.

МОЄ МІСТО

Вже стомлені від лицемірства маси,
Де оргія сприймається як бал.
В тобі багато ексцентричних масок,
Мое святкове місто-карнавал!

Дивись балансування на канаті
Поміж добром і злом, добром і злом!
Це межичасся ситих бюрократій
Дорогу нам затягує вузлом.

Прислухайся: словесні акробати
Десятки літ співають нам «ля-ля».
Між «так» і «ні» навчилися петляти –
На горлі вже у правди та петля!

Ти, місто, заслуговуєш на щастя –
У сяйві куполів своїх святинь!
Коли, коли мине це межичасся
І в людяні часи увійдеш ти?

ВСЮДИСУЩИЙ ІНТИМ

Роздягли Красу екрани!
Безліч поглядів масних.
Біля сексопилорами
Рядовий сучасник-псих.

Стегон хтиві панорами...
Сьорбнув носом хтось... Затих.
Вірус шириться містами,
Вірус той, що зветься «звих».

ПОДВІЙНА МОРАЛЬ

Що совість – кришталь –
Це пафосу гра.
Подвійна мораль –
Мов чорна діра.

Ілюзії злет,
Легкий сентимент –
Це з інших часів
Чи з інших планет?

Подвійна мораль –
Тепер як мара.
Що совість – кришталь –
Це пафосу гра.

ФУТБОЛІСТ

Емоції ростуть! У їхнім ревищі
Висока обірвалася струна.
Пливли чутки:
«Його згубили ревності».

Не знаю, чи дружини в тім – вина,
Та тільки знаю: там, де правда кудя,
Супроти більших він у бійку ліз.
По-вуличному звали його Буцом,
А вчителі казали:

«Футболіст»...

От і лишив земне футбольне поле,
Де голови злітають, як м'ячі.
Кудись пішов з невимпаканим болем,
У безвісті загинув уночі...

Брудне в хабарництві й повітря –
Хоч маж коломазю списи!
Україно, ти вже повнолітня,
Підтримай мужні голоси.

Воздай, щоб радість колосилась,
Щоб урожаєм став засів,
Бо світ – мов косинус і синус
Глухих грабіжницьких кутів.

Агітували спритні зайди,
Щоб ми втікали за моря,
Мовляв, ніколи в нас не зійде
Тут справедливості зоря.
Вже стільки сяли зневіру,
Що в грудях буря здійнялась:
Наш край не віддамо в офіру,
А зайдам скажемо ми: «Зась!»

НА МІСЬКОМУ КЛАДОВИЩІ

На кладовищі
копають, городять,
зварюють, бетонують,
п'ють, берези валять,
аж пилка свише...
Скільки померлих тепер несуть!
Кипить життя на кладовищі...
Це місто хрестів похилих
живого робить мудрішим.
Все густіше – могили.
Дерева – все рідше.
Дим від людини
клубочиться в хмарах,
а рідні, згорьовані,
урну ховають.
І все ж –
та жінка жила не марно.
Друзі, вже літні,
з теплом згадають:
як танцювала
на балу шкільному,
як жартувала!
Більше нікому
так не вдавалось...

НА ТРОТУАРАХ

Каштановий екстракт в судинах вулиць
та тромби усе більші від авто.
Гуде це місто, мов гігантський вулик,
Уже й на тротуарах велелюдних
Від шин не заховається ніхто.

Здригається старий після інфаркту,
Лякається в колясці немовля.
Ти ж – третє око в тїм'ячку відкоркуй,
Весь час випльовуй, видихай, відхаркуй
Всі гази, що пускає автотля!

Каштани гасять свїчечки, всихають,
В задумї пригадавши інший час.
Жалїються вітрам вони, зїтхають,
Шумлять останнім листячком до нас.

Зняли з минулого грим,
Вкраїни воскресло диво!
Та жаль, що тане, як дим,
Високе слово "людина".

Усе на свїті мина,
Одна лиш змінa – постійна.
Всьому вже в "євро" цїна,
Вже й людяність – не безцїнна.

Дивлюся в люстро –
ї я в'язень часу,
хоча, все ж,
борюкаюсь трохи.

Сутулїсть моя –
лиш бажання почути
маленьку людину.

Кола мої під очима –
паси рятувальні
для спогадів юних.

Риска в міжбрїв'ї –
це напрям думок
у небесне.

БУДЬМО!

– Буддо, мїй Буддо, –
шепоче їндус
у життєвих тенетах.

– Будьмо! – гей! – Будьмо! –
говоримо ми
на усїх континентах.

З веселим козацьким «будьмо»
пїднімем на свято чари,
а заздрощї всї забудьмо
ї безкїнечнї чвари.

У ГІДРОПАРКУ

I

На острові Дніпра, в столичнім граді,
Мов ноти, з липи опадає цвіт.
Є на лотках креветки, раки, краби,
Здається, пиво – пініться в зеніт!

Дві панночки, морозива ласуні,
Займають поряд, під вербою, стіл.
Обласкані проміннячком красуні –
Яка жага від розпашілих тіл!

І хоч в затоці ряска нездоланна
(Усім відомо від яких часів),
Та пляж, усе ж, розкішніший, ніж ванна,
Й на ньому я до вечора засів.

Думки пливуть у тишу вечорову,
А танцмайданчик плине в ретро-час:
Тут жіночку веселу, чорноброву
Насмілюсь, може, запросить на вальс....

II

Не казино, не диско-клуби й бари,
Не шоу з крокодилем у воді
І не акорди електрогітари
У Гідропарку вразили тоді,
А білий вальс – він вплив на майданчик,
Вальс ветеранський, срібний від сивин!
Дивилась молодь мовчки і ледачо –
Мов на відлітний журавлиний клин.

ПУЛЬС МОРЯ

НА ХВИЛЯХ

Мов дітям, Бог і нам дає колиску,
Щоб розгойдати у серцях порив.
У піні штормовій і сонця зблисках
З останніх сил до берега я плив.

І в морі часу, в двадцять першій віці,
Де в блискітках рекламних ночі й дні,
Теж можна потонути – у горілці
Чи розчинити совість у брехні.

Суди людські почувши й пересуди,
Не раз молився небесам, хотів
У тому морі, що вмістили груди,
Не розплескати справжніх почуттів.

І з моря ненаситної облуди,
Яке біда розгойдує сама,
Потрібно також вибиратись – в люди,
Бо іншого в нас виходу нема.

ПЛАТО ЮНОСТІ

Коли ще не було печалі,
Сміялась радість юних днів –
Душі моїй не вистачало
Тоді сумних напівтонів.

Та вже, вітрилом на просторі,
Сумуючи, тремтить давно
Душа у незбагненнім морі,
В яким земне й небесне дно.

Кохання, втілене у чайку,
Вертається на те плато,
Де літ моїх юнацьку зграйку
Тепер не бачить вже ніхто.

І ми – наче хвильки у Чорному морі:
І наш, ніби хвильок, приплив і відплив.
І зблиски надій наших теж ілюзорні –
Мов сонячних цяток примарний розлив.

Нагадує сміх наш на березі піна,
Ідилію щастя миттєвого – штиль.
Мов чайок ячання, пронизлива пісня
У наших гітар, як штормить звідусіль.

ДОЩІ В ЯЛТІ

Дощі прошуміли раптові,
Коли втихомиривсь прибий:
Їх цівки сміливі, готові
Чинити веселий розбій!

Дощі запізнали у Ялті –
Жадані в ці сонячні дні!
Вони люблять з мене сміятись,
І весело з ними мені.

Ще теплі, рясні, вересневі –
Хмарки їх приносять з-за гір.
З-під крапельок – нот кришталевих –
Вже чую пташиний клавір.

Квіти магнолій,
Немов з Мезозою.
Тихе ще море
Вже пахне грозою.
З пірсу над вудками
Схилені спини.
Сутність людини –
Як моря глибини.

СВІТАНОК НАД МОРЕМ

Як сонце сходить – благодатні миті! –
Не порівняти із палючим днем:
Воно пливе над морем, в оксамиті,
В найкращій із рожевих діадем.

Гора, ще сонна, мріє у тумані,
Але і він зникає вже за мить.
Поодаль, наче в гринівському романі,
Вітрильників святковий колорит...

На хвилях чайкам радісно гойдатись,
Не чути їхніх болісних ячань.
Багато вечорів я б міг віддати
За миті кримських золотих світань!

МОРСЬКИЙ ВІТЕР

Спроможний вітер море в жмут зібгати
І прасувати потім, як сувій.
Плавця за честолюбство покарати,
Летіти штормом на вітрила в бій.

Він – дух незримий, таїною вкритий,
Ночує в замаскованому гроті.
Його не зміг би в барвах відтворити
І Мікеланджело Буонарроті.

ВСЕСИЛЬНЕ МОРЕ

Якого прагнемо причастя,
В бурхливе увійшовши море?
В нім причаїлося нещастя,
Воно всесильне, непоборне!

На берег викинуло тіло –
Живе, хоч водорості в роті...
Якби лиш море захотіло,
Могло б і велетня збороти.

Тобі чужі декоративні
Ознаки почуттів і слів.
Моря в тобі пульсують дивні,
Не знаю, скільки тих морів.

Колись по місячній доріжці
В нічному морі ми пливли.
Було це у минулім віці,
Коли слова ще берегли.

На море очі твої сині
Все дивляться з-під світлих брів.
Моря в тобі пульсують дивні –
Не знаю, скільки тих морів.

ДОПАЛИСЬ

Стане море холодним –
І на північ відлине,
А сьогодні скородить
Вітер бронзові спини.

І якась ностальгія
Все летить за тим вітром:
На взаємність надія
Над ошуканим світом.

До ще теплого моря
Ми допались, як оси,
Хоч воно і солоне!
«Досить!» – каже нам осінь.

НА ПРИЧАЛІ

Провів тебе, як хвильку, на причалі,
Що спогадом повернеться колись.
Тоді, як вперше обнялись, – пручалась,
А як прощались – вже й не обнялись.

Поніс тебе по хвилях срібний катер,
А я стояв, не покидав причал.
Не правда те, що будемо писати,
Відчули ми полегшення – не жаль.

СВІТАНКОВИЙ СОНЕТ

Коли дивлюся в далину прозору,
У те безмежжя чистої води,
Де чайки, наче янголів сліди,
Немає спину радості в ту пору.

І затишно моїм думкам завжди
Та пильному захопленому зору,
Як голову я піднімаю вгору
І кличу: «Дрібен дощику, іди!».

Та ось в кімнаті я сиджу один
І ледь тамую біль своїх провин,
З якогось кола виходу немає.

Тоді кажу собі: «Тебе чекає
Безмежжя неба й моря. Все покинь.
На прощуй йди до хвиль, коли світає».

У СПІНЕНІЙ КУПЕЛІ

Ми на бенкеті сонця й хвиль
Погостювали в Коктебелі.
Любили безгомінний штиль,
Купались в спіненій купелі.

Час опустив дощів завісу,
І берег втратив атракційність.
Співає вітер тужну мему,
Антракт гулянь, вітрів постійність.

І п'ють скульптури Карадагу
Штормів осінню темну брагу.

ПРОЩАННЯ З ОДЕСОЮ

Вітер пахнув прибоєм, було в нім чекання на диво –
Три шасливі пелюстки шукав я у розі вітрів.
Ще ніколи так серце моє не співало шасливо,
Срібні чайки гойдались, і обрій в хмарках золотів.

І мені все було зрозуміло: у мандри, у мандри!
Нам кораловий острів шукати у тропіках десь...
Всі жалі за минулим розтанули, наче тумани,
І здалося – для юних поривів я знову воскрес.

І заграли вітри нам акорди весняної меси,
І наструнилась хвилями пінна морська далина:
Вже гірлянди вогнів – як намисто на шії Одеси,
І прекрасною в платті вечірнім прощалась вона!

НА ПРОЩУ

КРИЗА ПОЧУТТІВ

Я пережив глибоку кризу.
Як? Сам не знаю до пуття:
Пересушив на купу хмизу
Свої зелені почуття.

Не відав, що робити далі
В життя шаленій круговерті,
Куди подітись від печалі,
Чим небеса душі підперти...

Але не став я сльози лити –
Адже робив, що сам хотів.
Зібрався хмиз той підпалити –
Та в нім листок зазеленів!

Я вирвусь із марнот міських полону
І проживу іще чимало літ,
Коли все рідше йтиму по бетону
І все частіше – босим по землі.

Існую вже давно в космічній ері,
У постмодерній пресі й самоті.
Лишаю свої мрії на папері
І загнану надію у куті.

Я більше в Бога не прошу нічого,
Лиш доброти на всі грядущі дні
Та ще повітря чистого такого,
Як у Ічнянській рідній стороні.

ДО ПРИВСЕЛЮДНОЇ СПОВІДІ

«Аби лиш наважився
на відкриту сповідь...»
«Завдання», Чеслав Мілош

Наважившись на привселюдну сповідь, –
Заплутався б у наслідках ілюзій,
Була б ця сповідь, як весняна повінь,
Що перший квіт затоплює у лузі.

Якби спромігся на відкриту сповідь, –
Мені б неусвідомлене відкрилось,
Була б у ній незвичність, нетиповість
Ще, може, й те таємне, що лиш снилось.

Я в леті до любові – ранив крила:
Хоч пестило їх сонячне проміння,
Але печаль раптово холодила,
Снувала душу нитками сумління,

Батіг із блискавиць-думок перішив,
Неясність істини стояла на заваді...
Вже спала сухозлотиця із віршів...
Розхристаний стою у листопаді.

ВАГА НЕБЕСНА

Він скинув небесну вагу –
Душі півтора чи два грами.
Він скинув небесну вагу –
І вічність закрила всі брами.

Він скинув небесну вагу –
Була це найбільша із криз!
Він скинув небесну вагу –
Його потягнуло униз.

«Повернеш небесну вагу, –
Почулося, – тільки молись!»
Вернувши небесну вагу,
Відчув, як осяяла вись.

НА ПРОШУ

Ти переш сорочки й рушники,
я ж до церкви спішу навпрошки,
я спішу вже на прощу,
на прощу.

Кажу дошу:
«Не чіпай душу,
прошу».

Біжу! Перішить дош!
Біжу по гранітній
байдужості площ.
Перун ятаганми далі жене,
здається, ось-ось
він ударить мене.

Вже сил немає
і бігти незмога.
Та ось біля Божого храму я,
біля порога.

Зачинено.
Мацала жінка якась там замки.
Що за примара? –
насіли на мене думки.
Вернувся додому,
а ти все переш
рушники й сорочки.

СУМНІВ ГАМЛЕТА

Озброєний з'явився Привид батька,
Просив, аби за вбивство ти помстивсь,
Про потойбічне розповів багаття,
А ти – у час майбутній подививсь.

Можливо, ще й за батькове страшніше –
Своє побачив полум'я спокут...
Яке з двох рішень нині найвірніше?
Знов «Бути, чи не бути?» – наче кут!

Питання, мов дві шальки на терезах,
Не для земних – небесних розумінь,
Неначе вічні теза й антитеза,
Немов слова: «За здоров'я» й «Амінь».

Немов задача квадратури круга,
Де в радикалах розв'язку нема...
Неначе плазми зоряна потуга –
Рядки із Найсвятішого Письма!

І як не розійтися із Писанням
Усталеності лицарських речей?
Убивця – дядько з королівським саном.
Чи кров його поверне роду честь?

У сумніві твоїм є світло віри:
Ти рятував родини честь в бою,
Полігши від отруйної папіри,
А сумнів – душу рятував твою!

НЕ ПОВНІСТЮ ЗА «ФАУСТОМ»

«О мить! Спинись!» – гукнув несамовито,
Та не сказав, що все за це віддам.
Так, я хотів спинити щастя миті,
Але угоди з чортом не складав.

І це мене, можливо, врятувало,
І вірю, дух мій переважить гріх,
Коли небес блакитне покривало
Мені відкриє вічності поріг.

ХОЧУ ЗГОДИ

*«На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде».*
Василь Симоненко.

Де ясні зорі й тихі води –
Стою, осяяний любов'ю.
Я хочу згоди, хочу згоди
Між білим світом і собою.

Не хочу з тими я угоди,
Що прагнуть з праведним двобою.
Я хочу згоди, хочу згоди,
Яка освячена любов'ю.

Життя – це постійне боріння у хаосі,
Тому я шукаю в поезії – ясність.
Але від фальшиво-рекламного пафосу,
Рятуючи душу, тікаю у тьмяність:
До свічки, що блимає на підвіконні
І тихо вигойдує думку про щастя,
Й до зірки, що бачу вночі на балконі:
Для мене вона – як вселенське причастя.

Конструкторе, ти в царстві ліній,
Неначе я у царстві слів.
Твій дім постане, білостінний,
Все буде так, як ти звелів:

Його фасад, його фронтони,
Красиві лоджії, балкон,
А ще із мармуру колони –
У них твоїх ідей вогонь.

А я безпомічний у тому –
Житло я людям не зробию,
Я прагну суть пізнати дому,
Де душу вічну поселю.

А де Господар того дому?
Його обличчя в таїні.
Лиш Яків бачив... Більш нікому
Це не дано, як і мені...

Та головний конструктор світу
І головний художник – Він.
І тільки в Нього слово-світло,
А наше слово – світлотінь.

Мій друже, ти у царстві ліній,
Неначе я у царстві слів.
Обоє ми з тобою тлінні,
Плакаймо ж душі – для віків.

ОСІННЄ ПРОСВІТЛІННЯ

ВИГЛЯДАЄ МАТИ

У вересні в саду не стало тіні –
Земля у золотому мерехтінні.
І яблука, й листки – джерела світла,
І павутинки бабиного літа.

З корзиною із саду вийшла мати,
Замислено дивилася з-за хати
На яблука, великі як ніколи,
І на дорогу від сільської школи,

Молилась, щоб дітей пустило місто,
Бо яблукам під яблунею тісно,
Бо і вона чекає, наче мати,
Дітей, що починають забувати.

Не захистити жовтий лист від вітру,
Не затулити небо від хмарин...
В задумі прихилився до одвірка,
Згадав років троянди і полин.

Прихильною була до мене доля,
Хоч голову хмелила крутизна.
Тепер душа моя шукає поля,
Де був хоч колосок з мого зерна.

Тепер люблю холодні сльози щирі,
Які стікають з трепетних калин.
Давно провів я вже в осіннім вирі
Літ молодих стрімкий веселий клин.

ЗАТРИМАЙСЯ, ОСЕНЕ!

Вітрище,
не роздмухай ватрище!
Спішити не варто ще:
заплуталось бабине літо
у власних проблемах,
гірлянди осіннього листя
посвітять, нехай,
на деревах.

Захмелів листопад,
в хвилях листя,
до хмари запінений,
з мого чуба для чогось
висмикував ще й волоски,
і в небесній діжі
замісив мою голову
з інеєм,
і пекли, як хлібину, її –
несусвітні думки.

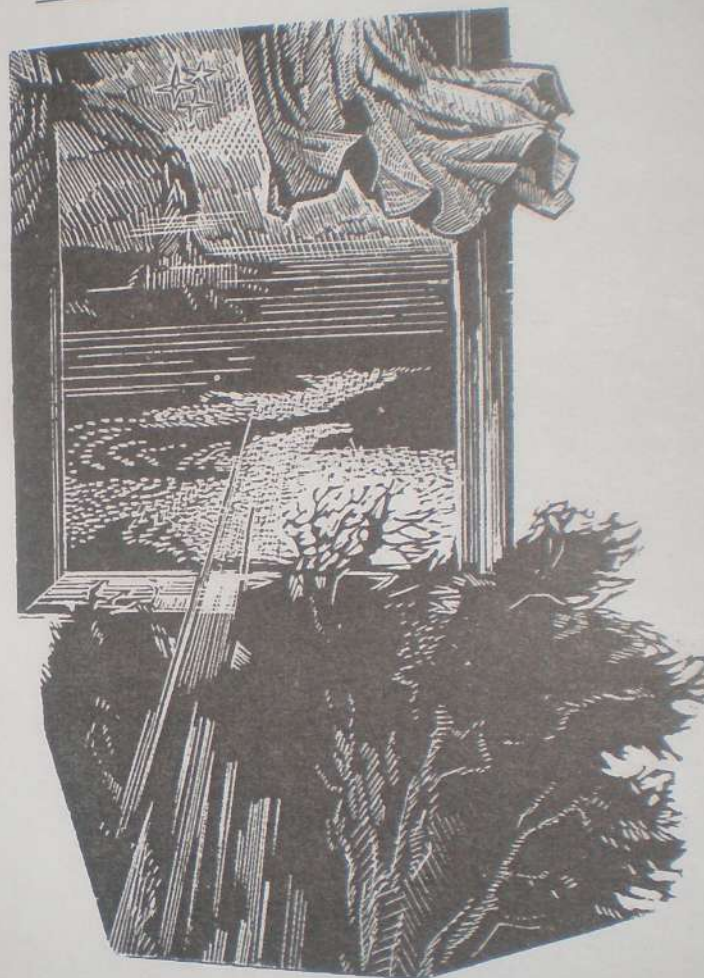
Яка солодка рання осінь
Від стиглих виноградних грон!
А нині холодів закон –
Змаліли дні, здрібніли роси.

Фонтан сухий, хоч був по вінця.
Закоханих в саду нема.
В пейзажах більша глибина,
На пнях видніші часу кільця.

Беззахисні, безлисті віти,
Якісь незграбні та чудні.
Холодні сонячні вогні
Пливуть у хмарі, ледве світять.

Граків ранкові перельоти,
А комашине царство спить.
Рілля за містом, наче кит,
Пливе у морі позолоти.

ЧАЙКА НАД ВІСЛОЮ

ТАМ, В ОСІННЬОМУ ПЛОЦЬКУ

Там дзвони майдану
озвучують час.

Там дзвони костьолу
озвучують вічність,
яка поза часом.

Там листя дубів опадає,
немов рукавички багряні.

Там на павутинках
над Віслою
знов неприкаяне
бабине літо кружляє.

Там згадує
дощ невмирущий
колишні гаї прибережні.

Там київська чайка
літає без візи,
і все нам ячить,
що удома – найкраще.

НА ЛЕМКІВЩИНІ

На пагорбах – дерев зелені й жовті шати,
Із димарів пливуть легесенькі дими.
Я хочу давні лемківські спогади збирати,
Як золото визбирує осінь до зими.

Я підніму листок і по його прожилках
Читатиму пройдешне і все, що не збулось.
І хрусне десь раптово суха соснова гілка,
Мов хтось курок натисне – поранивши когось...

За давнім містом лемків із назвою Криниця
На полонині пустка – лиш залишки садів.
І, наче пісня, – дівчина лемківська присниться,
Що вік свій доживає серед печальних вдів.

МОНАШКА

Немов безмісячна нічка,
У чорному, гарна й горда,
Дивлюсь, монашка-черничка
Вирулює хвацько «форда».

На Краківським Передмісті
(Це вулиця у Варшаві)
Я ту монашку помітив,
Не втримався, крикнув: «Браво!»

А що, як мотор заглухне?
В дорозі все може бути!
Напевне вона лиш охне –
Не можна ж їй чортихнутись!

Пости і молитви строго
Розписує їй пресвітер.
Та вабить її дорога,
Де є цілувальник – вітер!

У МІЖНАРОДНОМУ ПОТЯЗІ

У Вільяма
вілла в Голландії,
та Вільям
спішить до Лівадії,
по мобілі Наталці
кричить:
«Ай лав'ю!»,
тож радію за них,
сало з хлібом жую
і Вільяму також даю.

Їхне багатство –
європейські зразки,
наше багатство –
сало й жінки.

І Вільям,
привітний такий,
мені каже:
«Сенк'ю!»
Я ж – радію за них,
сало з хлібом жую.

ПІД РІЗДВЯНОЮ ЗІРКОЮ

ПЕРЕД РІЗДВОМ-2007

Сусід кудись подався на рибалку,
Хоч на Дніпрі ще не з'явився лід.
А я в душі мав іншу забаганку –
Мене манив своїм відлюддям ліс.

Ген хмарка пропливла, легка, тремтлива,
Мов з благовістю весняний пором.
Такого не було у нас ще дива –
Сріблясті котики перед Різдом!

Хоч рідко – зеленіє вже травичка.
Можливо, зацвіте і чистотіл?
І, як опалий лист, руда лисичка
Прошелестіла до найближчих сіл.

РІЗДВЯНИЙ РАНОК

Каганчик зірки дожеврів,
Яку приніс благовіст.
Досвітні хмарки рожеві
І птиці летять із міст.

Летять за ліси завмерлі,
Де чути вовче виття,
Летять на поля замерзлі
За кормом для прожиття.

За мить – вже хмарки свинцеві,
Можливо, випаде сніг.
І подзвін в далекій церкві,
І вітру свистить батіг.

СВЯТВЕЧІР У КАРПАТАХ

Вирує, піниться Боржава –
Держава синіх берегів,
І оживає срібна лава –
Снага каміння і снігів.

Її глухі, тривожні звуки
Доносять гори вдалині.
Гілки пухнасті, наче руки,
Смерека простягла мені.

Замерехтіла величава
У небі зіронька в ту мить...
Іскриться, піниться Боржава,
І далеч лавами гримить.

І нас, прибульців, на Святвечір
Карпатці запросили в дім.
На сіні мекнула овечка
Щось над маляточком своїм.

І свічечка горіла рівно,
І я відчув і зрозумів,
Як дише всесвіт благовійно!
І бескид більше не гримів.

ПРИТЧІ

СНІГ І КВІТ

Сніг вишеньку цілує білоквітну!
Підтоптаний, а міцно як трима!
Та вишенька відлатись хоче літу,
А тут зі снігом знов прийшла зима.

Така любов хіба що до плачу,
І падають сльозини по краплині.
Цілує сніг, шепоче: «Не пущу!»
Вже пелюстки від холоду аж сині.

А сніг усе цілується весною
Із вишнею медово-молодою,
Знесилений, стікає весь водою,
Для квіту ставши справжньою бідою.

«РОЗКРУТКА»

Між нами блукає дутий Обман,
Який представляється правдою.
Найняті люди говорять: «Талант»,
І це не вважається вадюю.

Його незугарний у творчості крок
Підносять взірцем досконалості.
У плутанім ритмі сірих думок
Шукають зерно геніальності.

Роздутий Обман пускає туман
Стилістикою недолугою.
Хоче до Слави дістатись Обман –
Але ж не таланту напругою.

ПОДОЛАННЯ

Увага! Старт!

У тебе перший номер.
Лишилися суперники – хто де...
Лише «дев'ятий», досі невідомий,
Ходою майстра за тобою йде.

На старті телекамер об'єктиви
Магічно поверталися в твій бік.
І звідки взявся цей упертюх дивний? –
На трасі не з'являвся він торік,

Тому не пам'ятав його лица ти –
Таким «дев'ятим» не було числа...
Та ось на видноколі сіра цятка
Вже подихом до спини приросла.

Він молодий, азарт його безмежний,
Мов сніжний бог, несеться по лижні.
А те, що ти славетний, – не бентежить
Його на небезпечній крутизні.

Із губ його зірвалося в долині,
Неначе виклик вічності:

«Лижню!»

На фініші він буде перший нині,
У ньому більше справжнього вогню!

КОЛОДЯЗЬ ЧАСУ

Колодязь копав чоловік
і подівся кудись.

Шукав джерело,
а до витоків часу дістався.
Заглянула жінка в колодязь,
в очах потемніло –
не стало людини...

Незнане привиділось небо...

А може, тепер чоловік
у четвертому вимірі,
в іншому світі?

А може, колодязь той –
шлях переходу
народження й смерті
в свою протилежність?

Можливо,

та тільки навіщо
знання всі ті жінці,
яка про кохання лиш мріє,
добробут і спокій?

ПІД ЗАБРАЛОМ

Ми витягли плуги, що в'язли в горі,
Та вже в алюрі світовий жокей,
І хтось одвічний наш прикметник «добре»
Замінює охоче на «о'кей».

Нас об'єднати хочуть інтегралом,
Але не тим, що володів Батий:
Тілець стоїть під лицарським забралом.
Тілець стоїть – Мамона Золотий!

НОВИЙ СЮЖЕТ ПРО ДОНЖУАНА

«Красунь багато стрінеш на віку,
Шануйся у дівочім квітнику.

Як з дівчиною шлюб не хочеш брати,
Не зваблюй, бо вона – майбутня мати.

Спини жаги фатальної хвилину,
Хоча, здається, їй немає спину...», –

Сказав би Дон Жуан, старий і хворий,
Аби утік від кроків Командора.

Можливо, став би вченим-моралістом,
Чи мером – керував якимось містом.

Але тоді не був би донжуаном,
Злим генієм жагучого кохання.

ГРА В ЗАБОРОНУ

Поетові, немов корона,
Потрібна, кажуть, заборона.

Забороніть один хоч вірш,
Піднятись дайте до узвиш!

На пляшку скинулись поети,
Забідкались: «Цензуро, де ти?»

Сказав постмодерніст похмуро:
«Панове, скиньмось на цензуру».

ПРОМІНЬ-СПОКУСНИК

Промінь відчув у бруньці
майбутню квітку:
пронизав її,
розкрив...
Як солодко
тремтіли пелюстки,
мов крильця!
І потім той промінь
сховався за хмарку,
а всі пелюстки –
підхопили вітри.

ПРО МАЙСТРА

Як жаль! Я розминувся з Майстром,
В одному ж часі з ним ходив!
Його обожнювали маси,
Від нього ще чекали див.

Із ним боролась часто втома
І ювілейна метушня,
Та з посадового огрому –
Бадьорим виглядав щодня.

Все ж творчість має ті засади,
Що не залежать від посади:
Не пропорційно масі тіла
Вона дрібніла і дрібніла.

Забур'яніла творчість матом,
Що в нетверезих на вустах...
Як жаль, я не зустрівся з Майстром,
Коли він був ще – наче птах.

ХОР ЛЮДСТВА

Ні як із людства не складеться хор:
Чи диригентські палички – з багнетів?
То війни, то репресії, то мор,
Ніхто вже не зважає на поетів.

І генії безсилі, і боги,
Й Сізіф, що марно котить камінь вгору.
В космічні б'ється пісня береги,
Та з людства, все ж, ні як не скласти хору.

ПІСЛЯ ВЕЛИКОДНЯ

ДО ПАМ'ЯТІ ПРЕДКІВ

Віншую молитвою долю,
Будь благословен рідний пил!
Дорога пішана ця, доню,
До предків, до їхніх могил.

Природа у шалі творіння
І повна любові вона.
Тут нашого роду коріння,
Історія славна й сумна.

До предків поїдемо, Олю,
Де ліс Галаганський шумить,
Де рястом завітчував волю,
Де збігло дитинство, як мить.

Потрібно це нам, більш нікому,
Горбки ці для інших чужі.
Не треба зважати на втому,
Ічнянські круті віражі.

Не думай, що я архаїчний,
Відкрилась мені глибина:
До того схиляється вічність,
Кому пам'ять роду дана.

Поїдемо, доню, у гості
До давніх могил на горбі,
Для того долаючи простір,
Щоб вічність відчути в собі.

Чекає земля свого леза,
Що скоро запліднить її.
(Хоч зовсім недавно розмерзлась –
Вже мошок літають рої).

Від лісу розгойдані тіні
До обрійних стеляться плес,
Де звуки пташиного гімну:
«Христос вже сім днів, як воскрес...».

Хоч різні правлять логарифми
Орбітами небесних тіл,
Хоч різні теми, рими, ритми
В поетів епохальних шкіл,

Хоч різний одяг кожна пані
Купує для постійних змін,
Акценти різні у питанні
Про потойбічне Світло й Тінь –

Та всі, як павуки, ми в сітях
Комунікацій і машин,
Заплутались на білім світі
В порядках наслідків, причин.

Вернутись ясності – незмога,
Терзають сумніви щодня,
І всі шукаємо ми Бога,
Як пастуха – мале ягня.

СТРОФИ ПРО ЕПОХУ І ЧАС

1
Кожен пронизаний вектором часу,
Мов неандерталець стрілою,
Доки не вичерпав серця запасу,
Доки не став на цім світі золою.

2
Вічність шифрує свої таємниці –
Вони у небесному сейфі.
Мовчать, чи тепер не існують провидці?
Все тоне в земнім фарисействі.

3
Дивно прийшло століття –
Перша ознака хворості:
Наче космічне сміття,
Слово – у невагомості.

4
Ніхто не знає кінця, по суті,
У всьому якась двоїстість:
Все ж праведним краще бути –
Без страху підеш у вічність.

5
З джерел небесних, наче водоспад,
Час омиває все живе у світі.
Ще хочу в нім новий зростити сад,
Який любили б і онуки, й діти.

6

Така пішла у цій епосі смуга,
Що не в пошані мудра простота.
І там, де треба просто перти плуга, –
У нас уже бенкетна суєта.

7

Невже сьогодні не потрібна воля,
А лиш горілка, сало, бараболя?
Все більшає пиття, що без пуття,
Чоло-биття і чобото-биття.

8

Минув час парадний –
Настав безпорадний:
Найбільша морока –
Немає пророка.

9

Мене все кликали в якісь ряди,
Нові для когось пільги здобувати.
А я плекати хочу лиш сади,
І біля Слова лиш порядкувати.

10

За те, хто з нас найбільше любить
Вкраїну (незалежну, вільну),
Не сперечаймося до згуби,
Підклавши під майбутнє міну.

11

Хто ласо так допався до «корита»,
Украдене – народу не віддасть.
Шукати треба вихід з лабіринту,
Куди зманив нас не один Мідас.

12

Не допоможуть гасла,
Де совість тихо згасла.
Чекати марно дива,
Де зверхниця – нажива.

13

Мов зраду на невидимій війні,
Відкинь усі духовні компроміси.
І тінь тоді гойднеться на стіні –
Відхилить розум Вічності завіси.

14

Час ошатних підробок під справжність,
час, що не зупиняє продажність,
час угод на взаємну безкарність,
час блюзнірства «а-ля-елітарність».

15

Як важко бути ліриком у світі,
В якому лиш політики в зеніті.
У плині непрояснених реформ
Вони весь час міняють світлофор.

16

Я люблю далеке минуле,
Бо говорять про нього правду.
Не люблю я світле майбутнє,
Яке завжди нам обіцяють.

17

Боюсь бути схожим на півня із курника,
Який горлопанить те саме щоденно.
Боюсь бути схожим на хитрого дурника,
Що мовить банальне, а не сокровенне.

18

Грядущий день, можливо, вже висить,
Неначе небезпечний меч двосічний,
Тож треба берегти щасливу мить,
Не забувати: кожен з нас не вічний.

19

В людини є шляхетність і мізерність
Тієї гусені, що їсть зелений лист,
І кам'яного віку ще печерність,
І геніальний, що від Бога, хист.

20

Ділків науки дуже боюсь,
Що з Божим планом не в згоді:
Із мінусів можуть скласти не плюс,
А хрест могильний Природі.

21

Мудра логіка цементує
Із частинок – суть.
Екзальтація – коронує
Абсурд.

22

Втрачається вміння читати,
Натомість приходять цитати:
Де лиш у цитатах поети,
Там кришиться суть – на фрагменти.

23

Розвішує ранок полотна свої кольорові,
Де ластівка перша – тепліні оперений знак –
Все ліпить гніздечко, у дзьобику носить сушняк...
Як жаль почуття, що не звилло гніздечка у слові!

24

А серце, а серце здивоване світом ще й досі,
І безліч лишилось дитячих наївних питань...
Хоч друзів багато лягло вже у вічні покоси,
Ми – як школярі, що не роблять домашніх завдань.

25

Як жаль тих думок, що словами не стануть ніяк,
Неначе зерна, із якого не виросте злак.
Хоча й так буває: зерно десь дримало віками,
Затим проросло, забуяло в наш час колосками.

ЦІЛЮЩЕ СВІТЛО ПОЕЗІЇ

Післямова

Це добра і гарна подія: Станіслав Шевченко – відомий поет, перекладач, журналіст – пропонує читачам нову свою книгу.

Ця збірка – своєрідний літопис поета із «сузір'я Пасіки», що подумки вертається на свою загублену в часі планету дитинства, звідки розпочалася його чарівна подорож у неозорий світ.

*Що ми, земляни, родом з Фаетону,
Нам шелестять легенди сторінки.
Моє ж дитинство, впевнений у тому, –
В сузір'ї Пасіки!*

«Медове дитинство».

Подорож триває, у ній багато несподіваних відкриттів. Одне з них – на грішній землі, на планеті людей, автор віднайшов свою батьківщину, котра «...мила, найдорожча, хоча й мала». І відкрив собі істину про сенс життя – якою ділиться з цілим світом:

*У чому сенс життя?
Я відповім усім:
І сенс його, й мета:
Любов, Вітчизна, дім.*

«Сенс життя».

У новій книзі Станіслава Шевченка поетичні цикли й афористичні притчі творять полотна розмаїтих барв буття – зелених, білих, сонячних, медових, золотих. І в буянні яскравих цих кольорів – пастельні вкраплення інших, начебто приглушених сутінками чи непроникними туманцями ранніх світанків, печаллями пережитих розлук і нездійснених мрій. Це живопис поета, зітканий з таких простих, що здаються призабутими, але раптово впізнаних, несподівано рідних, дорогих слів. А водночас – і

зі слів, які увірвалися в нашу епоху разом з новітніми технологіями, інформаційними полями та загальним скреготом цивілізаційного поступу. З усіма «неоновими» кольорами, витвореними вже не десницею Господньою, а людськими потугами. Таке дивовижне поєднання кольорів і звуків засвідчує окремішній і неповторний словотвір, звукопис поета. Ліричний герой проживає кілька життів, кожне завбільшки як вічність, вбираючи в очі барви рідної землі, її пшеничних і вишневих сянь, а в душі відшукуючи відповіді на гострі, болючі питання і своєї епохи, і своєї душі.

*Розвіщує ранок полотна свої кольорові,
Де пастівка перша – тепліні оперений знак –
Все ліпить гніздечко, у дзьобику носить сушняк...
Як жаль почуття, що не звило гніздечка у слові!*
«Строфи про епоху і час».

Дуже органічно поет змушує читача перейматися тими проблемами, котрі непокоять і його ліричного героя. Наближаючи їх впритул. Артикулюючи:

*Україна теж – «неперспективна» зона
Там, де поля поснули в бур'яні?!..*
«Неперспективна» зона».

Нотка сильної громадянської позиції, вагомих роздумів над потребою і якістю перемін, над вічними і досі не з'ясованими питаннями звучить у книзі голосно й примітно. Це роздуми зрілого митця над минулим і майбутнім, пошук замулених у часі відповідей. Іноді скрушне зітхання, іноді застереження.

*Чому ж і досі ще здирають мідь,
Латунь та бронзу цвинтарні вандали?
І хоч тепер в епохи інший зміст,
Але чому не рухаємось далі?*
«В епохи інший зміст».

Або:

Розглядаємо знімки: «Який краєвид!» –
А із тисячі сіл – сотні вже атлантид.
Тихо плинуть вони на історії дно...
А кому про них дбати? Усім все одно.

«Село Червоне».

Але замість готових відповідей поет пропонує нові питання: «Планета теж – «неперспективна» зона / В забрудненні, у маєві тривоги?». Питань безліч, вони постають з ліричного простору книги, з наскрізь афористичних філософських та інтелектуальних притч. Впираються в гострі кути моральних та духовних викликів. І стають тими «сходінками до істини», якими, власне, й може підніматися читач, шукаючи у новій книзі Станіслава Шевченка свої особисті смисли і сенси. А ще в цій книзі – багато світла, яке відлунює в поезіях з рідних авторові піль та лісів, з далеких і близьких доріг – до батьківського порога, маминої хати, до інших земель і світів. Відлунює і з образів дорогих людей, і з журливих подій, і – зі щасливих.

...Ми живемо в «смутних часах», якими завжди є перехід однієї епохи в іншу, а саме такий перехід нам пощастило (чи ні?) не лише спостерігати, а й у ньому бути. І тому тим явніше постає потреба такої цілющої, світлої поезії – чуттєвого, ніжного й виразного слова-живопису. Читачеві, стомленому як глобалізаційними круговертями у великому світі людей, так і локальними перипетіями в особистому світі своєї єдиної людської душі, Станіслав Шевченко дарує світло Поезії щедро і широко.

НАДІЯ СТЕПУЛА, письменниця,
лауреат премії «Благовіст»
і Міжнародної премії «Золоте перо».

ЗМІСТ

СВІТ Є – І ВСЕ!	3
Початок світу	5
Чаша людства	6
Змагання за душу	6
На стиках	7
Наш світ	7
Космічний метелик	8
Людська цікавість	8
Катастрофи	9
«Мене садів чарує розквіт...»	9
Сенс життя	10
Світ є – і все!	11
«Світло хвилями хвилі несе...»	12
«Цей світ прекрасний і безмежний...»	12
У ЦАРСТВІ ЮНОСТІ	13
Золота мелодія	15
Іскринка	15
Гра у квача	16
Конвалії	17
Епілог до шкільного кохання	17
На степовому обрії	18
Весняний світ юності	18
ІСКРИ РОДИННОГО ВОГНИЩА	19
Медове дитинство	21
«Неперспективна» зона	22
У лісі	23
Повертаючись до села	24
«Утік я від залюдненого міста...»	24
У батьківській хаті	25
У містечку Ічня	26

Село Червоне	27
Ластівки на антенах	28
Балада про селянку	29
Книжковий голод	30
Дивись, народе	31
«Незримі іскри від єднання слів...»	31
Відродження природи	32
На порозі свого дитинства	32
УДВОХ І НА САМОТІ	33
Мрійний Голосіїв	35
Кіно.....	35
У чеканні весни	36
Пізнє кохання	36
У кав'ярні	37
«З ламких крижинок...»	37
Сон про закоханих	38
Вибір	39
У шкатулці райдуги	40
Крізь втрати	40
Сум'яття	41
Самотність	41
«Впаду я на зелену травку...»	42
«Став я тишею обезболений...»	42
«Відходить дороге лице у тінь...»	43
Нічний метелик	43
У гороскопічній феєрії	44
У плині літ	45
Пливуть літа	46
До чоловіка	47
Увечері, вночі, на світанку	47
Шарфик	48

у МЕГАПОЛІСІ	49
Сяйво Києва	51
З підручником фізики	51
Культура	52
Славісти	52
Сіті часу	53
Дискусія	54
Чому?	54
Оманливий спокій	55
Суперсучасне	56
Мое місто	57
Всюдисущий інтим	58
Подвійна мораль	58
Футболіст	59
«Брудне в хабарництві й повітря...»	60
«Агітували спритні зайди...»	60
На міському кладовищі	61
На тротуарах	62
«Зняли з минулого грим...»	62
«Дивлюся в люстро...»	63
Будьмо!	63
У Гідропарку	64
ПУЛЬС МОРЯ	65
На хвилях	67
Плато юності	68
«І ми – наче хвилячки у Чорному морі...»	68
Дощі в Ялті	69
«Квіти магнолій...»	69
Світанок над морем	70
Морський вітер	70
Всесильне море	71
«Тобі чужі декоративні...»	71

Допались	72
На причалі	72
Світанковий сонет	73
У спіненій купелі	74
Прощання з Одесою	74
НА ПРОШУ	75
Криза почуттів	77
«Я вирвусь із марнот міських полону...»	77
До привселюдної сповіді	78
Вага небесна	78
На прощу	79
Сумнів Гамлета	80
Не повністю за «Фаустом»	81
Хочу згоди	81
«Життя – це постійне боріння у хаосі...»	81
«Конструкторе, ти в царстві ліній...»	82
ОСІННЄ ПРОСВІТЛІННЯ	83
Виглядає мати	85
«Не захистити жовтий лист від вітру...»	86
Затримайся, осене!	87
«Захмелів листопад...»	87
«Яка солодка рання осінь...»	88
ЧАЙКА НАД ВІСЛОЮ	89
Там, в осінньому Плоцьку	91
На Лемківщині	92
Монашка	93
У міжнародному потязі	94
ПІД РІЗДВЯНОЮ ЗІРКОЮ	95
Перед Різдвом-2007	97
Різдвяний ранок	97
Святвечір у Карпатах	98

ПРИТЧІ	99
Сніг і квіт	101
«Розкрутка»	101
Подолання	102
Колодязь часу	103
Під забралом	104
Новий сюжет про донжуана	104
Гра в заборону	105
Промінь-спокусник	105
Про Майстра	106
Хор людства	106
ПІСЛЯ ВЕЛИКОДНЯ	107
В епохи інший зміст	109
До пам'яті предків	110
«Хоч різні правлять логарифми...»	112
СТРОФИ ПРО ЕПОХУ І ЧАС	113
Надія Степула. Цілюще світло Поезії	120

Літературно-художнє видання

Шевченко Станіслав Олексійович

Під сузір'ям Пасіки

Поезії

Українською мовою

Редагування і коректура Марії Овдієнко.
Художник Микола Стратілат.
Комп'ютерне складання Миколи Семинога.
Світлина Ніни Гнатюк.

Підписано до друку 26 березня 2011 р.
Папір офсетний. Гарнітура Souvenir.
Друк офсетний. Формат 70x100 1/32.
Обл.-вид. арк.5,4. Умов. друк арк. 5,2.
Наклад 600 прим. Замовлення № 4

Підготовлено до друку в БМКПЦ «Українська ідея»,
бульв. Незалежності, 7/47,
м. Бровари, Київська обл., 07400.
Тел. (04594) 5-76-59.

Надруковано з оригінал-макетів замовника
в СПД «КВК»,
м. Київ, вул. Миру, 6, к. 3.
Тел. (044) 237-88-74.

Станіслав Олексійович ШЕВЧЕНКО – поет, перекладач, журналіст, кіносценарист, математик.

Заслужений діяч мистецтва України. Заслужений діяч польської культури.

Народився 1947 року в селі Грабів Ічнянського району на Чернігівщині. Шкільну освіту здобув у Грабові та в с.м.т. Мала Дівиця.

Закінчив факультет кібернетики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка (1970).

Видав поетичні збірки: «Середина ріки», «Віра і сумнів», «Дума кипариса», «Слів чуття», «Близьке й недосяжне», «Закон збереження любові», «Кати небесні зима любові», збірку для дітей «Буду козаком», книжку «Ідіть у баню», два збірники пісень (з О. М. Турчиною).

У його доробку понад 10 книжок поезії, близько 20 сценаріїв на основі польської поезії, близько 20 сценаріїв на основі української поезії, кількох документальних та пізнавальних фільмів.

З 1994 року – автор і ведучий програм на Чернігівському радіо: «Зоряний час», «Слова та голос», «Дорогою назустріч», «Золоті пропорції поезії» та ін.

Лауреат літературно-мистецької премії імені І. Нечуя-Левицького, літературної премії імені М. Рильського, Ічнянської літературної премії імені В. Чумака та ін.

Станіслав
Шевченко

ПІД СУЗІР'ЯМ ПАСІКИ